
Kemény István

BÚCSÚLEVÉL

Édes hazám, szerettelek,
úgy tettél te is, mint aki szeret:
a tankönyveid és a költőid is
azt mondták, hű fiad legyek.

Hű is voltam, fel is nőttem,
cinikus ember se lett belőlem,
csak depressziós, nehéz és elárult,
bezárt cukorgyár a ködben.

Őzek fáznak a szántáson
vagy egy kisváros, alig látom.
Ígértél nekem egy titkot, hazám, hogy
mi a fontos a világon.

Hogyha néha belekezdted,
az se volt baj, hogy nem szerettél,
majd szeretsz mást vagy magadat, nem baj,
de egyszer csak öreg lettél.

Gonosz lettél, vak és régi,
egy elbutult idegen néni,
aki gyűlöletbe burkolózva még
ezer évig akar élni.

Nem kértél, hogy mosdassalak,
annyit se morogtál, hogy hagyjalak,
mint egy szőnyeg, feküdtél a semmin,
elárulni se hagytad magad.

Az én teám közben elforr,
nem vagyok az már, ki voltam egykor,
az életem nagy happy end nélkül is
véget érhet, mint egy vesszor.

Azt játszod, hogy nem is hallasz,
túl nagy énfölöttem a hatalmad.
Hozzád öregszem és belehalok, ha
most téged el nem hagylak.

Amíg élek, úton leszek:
használni akarom a szívemet.
A fejemben szólal majd meg, ha csengetsz,
édes hazám, szerettelek.

Nemes Nagy Ágnes

ENYHE TÉL

Amikor nincs hó, amikor állandó eső mossa a járdát – nem is állandó, csak újra-meg-újra eleredő, az alacsony szürke égbolt bizonytalan permete, amikor a hócsizmák vizes aszfalton siklanak, mintha síból vizisíre váltottak volna át, amikor vastag, filcesedő avar fedi a parkok földjét, esőszünetekben halványan gőzölögve, amikor az avar alól fel-felbukkan a fű is, zöld-szürke, szürke-zöld foltokban szinte épen, hiszen olyan a fű, mint a fű, csak a színe, ugye, a színe,

amikor a nagy, téli varjak mintegy véletlenül ülnek a városi fák ágán,

amikor a szántóföldek feketék, mint friss szántás után, vagy szürke-feketék esőtől fátyolozva,

amikor a középhegységek barnák, szürke-barnák, egy-egy sötét fenyőfolt szemölcsce rajtuk,

amikor a kontinensek táblái eltolódnak, kicsit idebb-odább, időjárások ösvényeiről letérnek, elkanyarodnak, erre-arra, egy más éghajlat benéz az ablakon (meglátogat), amikor óceánok, légrétegek tajtékai, vizes csepp-legyezői messze csapódnak el, szét, (Nem kell ezt dramatizálni, dehogy, ritka nagy szerencse, hálát adni, örülni kell, hogy enyhe téiben élünk) (hogy telünk enyhe) sőt mindennap figyelni, tudatosítani, hogy telünk enyhe. Meddig enyhe még?

amikor a napihírekben egyre nagyobb a hófúvás, de itt még valamely szürke elnapolása a következőknek,

amikor az évszak, ki tudja miért és meddig hátatfordít nekünk, háta mögött pedig félénken lélegző lapulással bújjik a vadnyúlszínű átmenet

vagy ellenkezőleg: felénk fordul, ki tudja miért és meddig, valamely filces avarhajú kegyelem, szürke tenyerét körénkfonva, szürke-fehér mécses köré, amelyben pislákolva ég az elnyújtott, tartósított november

krizantém-szag az utcán, esőtől csapzott benzingőz, krizantém-szag, vegyük meg a soron következő sírkoszorút (hányadikat ebben az évben?), a virágüzlet fénye vakító, kirobban földigérő kirakat üvegén át, bent rózsavörösek, ibolyalilák, cirádás kis szalmavirág-csokorkák, virágcukrászda, édesen együtt minden Évszak édességes kínálata

leszáll az este, hűvösen száradó tócsák, induló szél – de nincs hideg, nincs, az őszikabát elegendő.